

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris,
Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ
Coenobii In Bvrgos**

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput VII. Mater Joanna liberat hoc tempore complures energumenos ab
oppressione Tartareorum spirituum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

crebro se precibus eius commen-
dans. Quam vero ei proficua Sor.
Ioannæ intercessio fuerit, postea vi-
debimus.

CAPUT VII.

*Mater Ioanna liberat hoc tempore com-
plures energumenos ab oppresseione
Tartareorum Spirituum.*

IN Sponsæ divinæ contemplatio-
ne comperiunt animæ devotæ,
quod ea sit non solum ascendens
velut aurora confurgens, pulchra ut
luna, electa ut sol, verum etiam ter-
ribilis, ut castrorum acies ordinata.
(Cant. 6. v. 9.) Ita est. Talis omnino
perfecta DEI sponsa sit, oportet, ait
Abb. Guilielmus, non modo pro-
pria in persona suavis esse debet &
decora, sed & malis dæmonibus for-
midabilis velut acies ordinata Ange-
licorum exercituum. Talis ex asse
fuit sponsa DEI Sor. Ioanna à JESU
MARIA. Quam pulchra, quam
decora parte una, videlicet virtu-
tum suarum specie fuerit, iam ante
vidimus, quam vero terribilis fuerit
Dæmonibus, hoc Capite videbi-
mus.

Advenere quandoque Burgum
ad invisendam sacram Crucifixi ima-
ginem, quæ illic singulari veneratio-
ne colitur, quidam è Biscaia Nobi-
les, cum duabus virginibus, quæ qui-
dem juventutem viridi, formam insigni,
Nobilique natu fuere, at à cacodæ-
monibus infestæ, utebantur hisce ju-
venculis filiabus maligni hostes in-
audita prorsus immanitate ac trucu-

lentiâ, uti Tartarei suevère Tyran-
ni. Nemo non, qui miseras virgi-
nes conspexit oculis, intima earum
commiseratione tangebatur, prout
ceteros inter etiam D. Petro de
Sancoles aliisque Burgi Nobilibus
evenit. Advenere hi cum obsessis
virginibus comitatuque ad eas per-
tinentem ad Sor. Ioannam, existiman-
tes fore, ut præsentia tam humilis
creaturæ dæmonum infestorum sit
exorcismus, superbissimorumque
spirituum expulsio. Sane ii non
male augurabantur. Etenim dum fo-
res ædium Sor. Ioannæ pulsant an-
xio timore correpti maligni spiritus
vociferabantur. Hoc vestrum il-
lud stratagemma est, quod nos huc
adduxeritis? At vero frustra estis, ne
in vanum conemini, nullo vos pacto
effeceritis, ut introeamus, si non an-
te mala ista mulier, quæ intus est,
inde exeat. Trahebant adunatis viri-
bus qui aderant omnes, conniteban-
turque calamitosas virgines intra li-
men inducere: ex adverso vero nite-
bantur mali dæmones, totisque viri-
bus eas retro agebant. Tandem ubi
multum utrinque certatum fuit, per-
actæ sunt ad vestibulum domus.
At vero nullis humanis viribus effi-
ci potuit, ut in ædium superiora
perducerentur. Id ubi D. Petrus
de Sancolez conspexit, ascendit sur-
sum ad Ioannam, rogabatque vellet ad
solatium energumenarum virginum
deorsum se conferre. Descendit
ergo Ancilla Domini. Ut vero spi-
ritus maligni Ioannam conspexere
exclamare ceperunt: Facessite cum
hac muliere, Apagete hinc confe-
ctam sagam istam. Quid timetis aie-
bat

Ff

bat

bat D. Petrus de Sanctales? Illane saga est? si est, certe amica vobis est. Amica nostra? vociferabantur Dæmones, malum illa maximum potius fuerit. Solius illa Dei amica est, nostra vero inimica. Ut vero Ancilla Christi accessit propius, tanto magis etiam ejulaban: stygii spiritus clamabantque foras, foras hanc proditricem, foras protinus ejicite hanc archiveneficam. Vociferatio vestra, ait alius quidam Presbyter, in cassum est. Nullo hinc pacto abscedet Ancilla D. nisi priores vos hinc abscedatis. Agite ergo, exclamant illi, ne ultra cogamur eam aspicere, sinite nos hinc discedere. Lubentius in inferno erimus, quam in huius conspectu. Atque id demum ab utraque virgine discesserunt neque amplius unquam redierunt.

*Solo Io-
anna as-
pectu quæ
ferre non
valent,
fugantur
dæmones.*

Paucis post diebus Ancilla Christi, recensitæ persimilem de Tartareis hostibus retulit victoriam. Eodem prorsus tempore quædam dæmonio vexata mulier Burgum est adducta. Potentissimè in misera hac Creatura sedem defixit, dominatumque pervicaciter obtinuit sævus dæmon. Complura diversaque ei liberandæ media fuere adhibita, videlicet Exorcismi, preces peregrinationes supplicationesque, at omnia frustra. Postremo tandem ad Joannæ domum adducta est, ut posset conspici, quam terrificam potestatem Inferni esset eius præsentia. Deducta est primò ad Joannæ domus atrium misera mulier. Stygius verò hostis vas suum, seu infestam ab se mulierem mire fortem validamque momento effecit dicens: Ne

vos incassum fatigaveritis, etsi enim hanc mulierem in frustra detrahat, mihi que cruciatum supra cruciatum irrogetis, nunquam tamen ego eò accedam, ubi saga ista moratur. Gratis etiam tu agis dicisque, inquit turba, quæ coram aderat. Ancilla D. ipsa deorsum descendet, si tu ascendere sursum nolis. Haud illa deorsum veniet, sed neque si velit, potest, reponit ille: Scio ego illam nunc viribus enervem, claudam ac debilem paralytique resolutam esse. Verum is dicebat omnino. Non partim ob ingentes cruciatus plagasque, quas Dei permisso dæmon ei infligebat, partim etiam acerrimarum pœnarum causâ, quas ultro illa sibi inferebat, tanta id temporis erat eius debilitas, ut spectando naturæ vires, impossibile ei esset erectam super pedes consistere. Hisce nihil obstantibus abeunt aliqui compassione ducti sursum, narrantque Matri Joannæ peregrinæ huius feminae calamitatem, orantes ut brachiis deorsum se deferri sineret. Et factum est ita. Ut vero primum incepit descendere, eodem quo eam dæmon conspexit momento, horribili cum rugitu ac ululatu profugit, miseramque mulierem absque læsione ulla bevevalentem, sanamque liberam dereliquit. Cum olim in veteri testamento Philistæi arcam DEI cepissent, collocarunt eam in templo penes Deastrum suum Dagon. At verò miser Dagon neutiquam penes arcam persistere potuit: Statione coactus cedere super faciem concidit DEI virtute comminutus. Arca DEI erat

*Vide
quantum
Joannam
exhor-
ruerint
dæmones.*

erat thronus DEI atque indicium eius præsentia apud filios Israël. Ita prorsus non potuit malignus hostis, qui est Princeps tenebrarum in conspectu Divini solis magnique istius luminaris subsistere. Citra dubium heroica fortisque JOANNA nostra viva DEI viventis arca fuit. Dagon Stygius cum Tartareo suo satellitio pone illam nullatenus consistere, neque sine eiulatu arcam hanc & habitationem DEI ferre contuerive potuere. A facie eius illico profugiebant, in profunda inferni acti præcipites.

Magnifica hæc & inaudita fere prodigia, merito nos allicere inducereque possunt ad laudandum DEUM, qui talem potestatem dedit infirmæ mulieri, ut ne verbo usa, solo aspectu potestatem tenebrarum momento sicut sol umbras effugaret. Pluris tamen habenda est virtus illa, quâ solo in eius aspectu illi spiritus infernales è corporibus humanis effugabantur, qui certis incantamentis ac pactis intra corpora adigebantur quibusdamque signorum vinculis eisdem arctissime adstringebantur. Presbyteris ac Exorcistis, qui malos Genios student solentque coniurare & exorcizare, affatim cognitum est, quod hi sic intra corpora carminibus pactisque adaucti spiritus, tam pertinaciter resistant, ut vel nunquam, vel cum ingenti labore magnaque adjurationum vi excedant. Veruntamen magnæ potestati, quam DEUS huic suæ Joannæ tribuit, nulla veneficia, nulla pacta vel vincula quantum-

cunque fortiter implexa innexaque essent, resistere potuerunt. Adeo terribilem spiritibus A vernalibus ancillam suam effecerat Deus, ut universi à facie eius fugerent, ut sequens miraculum demonstrabit.

In regione de Campos, loco quodam Pamplega dicto mulier quædam incognitis ex causis Magicis incantationibus fascinata erat, Stygii item spiritus infelici mulieri erant certis pactationibus ac ligaminibus intra corpus adaucti. Misera hæc creatura nullis exorcismis adjuramentisve iuvare unquam potuit. Vociferabantur semper dæmones se certis pactationibus huc introductos, ideoque debere se ac velle federatis suis, qui munimentum istud sibi tradidissent, sponsonem suam fideliter servare. Ubi ergo viderunt omnem laborem, exorcismos omnes, coniurationesque frustra esse, hanc denique mulierem energumendam Burgum & ad JOANNAM perduxere. Porro simul ac Tartarei spiritus coram sponso Christi constitere, eamque sunt intuiti, eo ipso momento fugam capestillere & dilecto Magicæ artis fascino ivere in Tartarea præcipites. Divus Evangelista Ioannes ait, quod ideo Christus Filius DEI apparuit, ut solveret opera diaboli (Ioan 2. v. 8.) Videturque quod in eundem prorsus finem JOANNAM sponsam DEUS mundo indulserit. Fascini, Necromanticæ præstigiæ, cæteræque eiusmodi furfuris artes Magicæ, pura putaque sunt opera Diaboli. Nostra verò Joanna, ceu germana DEI filia, omnia

Ff 2 hæc

Magicae
ligaturas
& vincu-
la omnia
solvit Io-
anna.

Etiā
pertina-
cissima
quæq; da-
monia
Joannæ
viribus
cadunt.

Veneficia
incanta-
tiones,

*Magicaq;
artes om-
nes sol-
vuntur.*

hæc diabolica opera evertit, dissipavit destruxit. Nulla non Magica devotatio seu fascinatio per illam detegebatur. Nullæ non circæ potiones ac phyltra per Ioannam elidebantur, viribusque privabantur, nullæ non diabolicæ ligaturæ, incantationes, artes, & inventiones Ioannæ viribus ac potentiâ solvebantur, frustrabantur, vincebantur, eviscerabantur.

*Maximus
fuit libe-
ratorum
ab ea nu-
merus.*

Ubi igitur læta hæc ac celebris ingentium miraculorum fama Hispaniam pervaserat, omnibus è locis ingens multitudo energum enorum Burgum atq; ad Ioannæ domū, ceu unicam salutis aram domumq; refugii confluit, dumque Christi famulam invadunt continuo in seffores genii avernales dilabebantur, liberique iam ab Orci tyrannide mortales domos suas incolumes ac læti repetebant. Qui tunc apud Ioannam communiter versabantur, asseverant, tam ingentem eorum numerū fuisse, qui per eam à Dæmonibus liberati salvique evasere, ut si omnia, quæ acta sunt scriptis mandarentur, nullus esset scribendi finis. Præterea fatentur iidem complures ex illis obsessis fuisse inopes, atque à Ioanna domo receptos, D. vero Archi-Episcopum victum eorum annonam, cibum potumq; filia suæ Ioannæ submisisse. Postremo iidem testes addunt, Christi Sponsam Ioannam semper orationi, ieiuniis, rigidisque sui mortificationibus operam dedisse, quo nimirum miseras Dei creaturas à tyrannide ac oppressione Diaboli in libertatem vindicare posset. Notum illisat superque erat, quod Christi

testimonio, certū quoddam demoniorum genus expelli non possit, nisi in sola oratione ac ieiunio. *Matth. 17. v. 20.*

CAPUT VIII.

Mater Ioanna multos vivos ab horrendis periculis, multosq; defunctos à pœnis Purgatorii liberat.

Communis est Theologorum Scriptorumque nostrorum opinio, quod Christus Servator noster ardentissimā suā oratione, quam in Olivetano horto fudit, tam vivos quam defunctos infinitorum suorum meritorum participes effecerit, ut nimirum eo pacto vivos ab omni malo in præsentī vita, & defunctos, qui in statu gratiæ è vita excessere à pœnis piacularibus liberaret. Nostra Sor. Ionna uti germana Christi Discipula eius vestigiis instat, nusquam non cum viventibus tum in Domino mortuis auxilium pro sua virili ac possibili ferens. Iam lib. 2. Historiæ huius vidimus Sor. Ioannam in coniugali suo statu diversis magnisque in periculis miraculose quam plurimos mortalium servasse. Nunc verò in statu viduitatis, plus quam ante charitatis opera in proximorum emolumentum exercuit; quippe quæ gravi iugo coniugii ex soluta, minus quam antehac ab eis exercendis impediretur: ea propter multa etiam in eius viduitate miracula contingere, quorum aliquot hic recensere est animus.

Degebat in hac Burgenfi Urbe Nobilis cuius nomen consulto reticemus, hic gravi oppressus ægritudine, & quidem prorsus eo tempore, quo æternæ suæ salutis cura minimè tange-